

Sygn. akt III C 798/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: **SSO Grzegorz Chmiel**

Sędziowie: **SSO Joanna Bitner**

SSO Ewa Jończyk

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **K. K. – reprezentanta grupy i uczestników grupy:**

podgrupa nr I M. F., B. F., R. W.; podgrupa nr II K. W. (1), M. W., K. K.;

podgrupa nr III T. S., P. G., K. T., K. W. (2);

podgrupa nr IV G. M., E. S.;

podgrupa nr V B. O., J. Z., R. M.;

podgrupa nr VI H. N., R. N., G. J.;

podgrupa nr VII A. M., P. F., W. S.;

podgrupa nr VIII M. S., P. P., A. W. (1);

podgrupa nr IX M. M., D. C., A. K. (1);

podgrupa nr X M. J., A. K. (2);

podgrupa nr XI A. W. (2), P. W.

przeciwko pozwanej **Spółdzielni Mieszkaniowej (...)** z siedzibą w W.

o zapłatę;

w przedmiocie ustalenia składu grupy w trybie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym

postanawia:

na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, ustalić skład grupy reprezentowanej przez K. K. w następującym składzie:

1. podgrupa nr I do której należą - M. F., B. F., R. W.;
2. podgrupa nr II do której należą - K. W. (1), M. W., K. K.;

3. podgrupa nr III do której należą - T. S., P. G., K. T., K. W. (2);
4. podgrupa nr IV do której należą - G. M., E. S.;
5. podgrupa nr V do której należą - B. O., J. Z., R. M.;
6. podgrupa nr VI do której należą - H. N., R. N., G. J.;
7. podgrupa nr VII do której należą - A. M., P. F., W. S.;
8. podgrupa nr VIII do której należą - M. S., P. P., A. W. (1);
9. podgrupa nr IX do której należą - M. M., D. C., A. K. (1);
10. podgrupa nr X do której należą - M. J., A. K. (2);
11. podgrupa nr XI do której należą – A. W. (2), P. W..

SSO Joanna Bitner SSO Grzegorz Chmiel SSO Ewa Jończyk

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 marca 2013 r. K. K. działając jako reprezentant grupy, wniósł o zasądzenie na rzecz poszczególnych członków grupy kwot wskazanych w żądaniu pozwu. W uzasadnieniu stanowiska powód wskazał, iż członkowie grupy są konsumentami i zawarli z pozwanym umowy o budowę lokali i miejsc postojowych. Pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązania, gdyż inwestycja została zakończona ze znacznym opóźnieniem oraz w jej ramach doszło do wielu nieprawidłowości (pozew – k. 5-33 akt).

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 12 sierpnia 2013 r. wniósł o odrzucenie pozwu, zaś w przypadku wydania postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym wniósł o jego oddalenie w całości (odpowiedź na pozew – k. 976-987 akt).

Postanowieniem z 19 listopada 2014 r. Sąd odrzucił pozew. Podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie, że pozew został sformułowany poprawnie z punktu widzenia wymagań ustawy, jednakże przesłanka prowadzenia postępowania grupowego, polegająca na jedności podstawy faktycznej, w niniejszej sprawie nie została spełniona, a nadto członkowie grup nie spełniają statusu konsumenta w rozumieniu art 22¹ k.c. (postanowienie z uzasadnieniem – k. 1223, 1227-1240 akt).

Na skutek zażalenia powoda (reprezentanta grupy) Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 03 czerwca 2015 r. zmienił postanowienie z dnia 19 listopada 2014 r. w ten sposób, że postanowił rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym (postanowienie – k. 1300 akt).

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 r. Sąd zarządził ogłoszenie w wydaniu Gazety (...) – dodatku do Gazety (...), o wszczęciu postępowania grupowego zakreślając miesięczny termin na złożenie oświadczenia o przystąpieniu do grupy (postanowienie – k. 1384-1386 akt).

Pismem z dnia 09 listopada 2016 r. reprezentant grupy wskazał, że do grupy nie przystąpiła żadna nowa osoba, zatem ostateczny wykaz osób jest tożsamy z tym zawartym w pozwie (pismo procesowe powódki – k. 1423-1424 akt).

W związku z przedstawieniem przez pełnomocnika reprezentanta grupy wykazu osób w trybie art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (dalej zwana ustawą), pozwana, w odpowiedzi na zarządzenie Sądu z dnia 24 listopada 2016 r., w dniu 05 stycznia 2017 r. wniosła zarzuty, kwestionując status osób uprawniający do rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym. Pozwana w stosunku do wszystkich członków

grupy wysunęła zarzut nieposiadania przez nich przymiotu konsumentów co powoduje niemożność zakwalifikowania dochodzonych roszczeń, jako roszczeń o ochronę konsumentów (pismo procesowe pozwanej - k. 1454-1455 akt).

W piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2017 roku pełnomocnik reprezentanta grupy wniósł o nieuwzględnienie zarzutu pozwanej oraz ustalenie składu grup zgodnie z wnioskiem. Wskazał przy tym, że podniesiony przez pozwanego zarzut został już rozpoznany na gruncie niniejszej sprawy, w której ustalono że sprawa ma charakter konsumencki, zaś w trakcie ogłoszenia prasowego nie przystąpiły do sprawy żadne nowe osoby (pismo procesowe powódki - k. 1458-1465 akt).

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 44), w wyznaczonym przez sąd terminie, nie krótszym niż miesiąc, pozwany może podnieść zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach. Po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy, po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym.

Zarzut pozwanego co do niemożności potraktowania członków grupy jako konsumentów w relacji z pozwaną nie zasługują na uwzględnienie. Pozwana zarzut ten podniosła w stosunku do wszystkich członków grupy. W świetle wcześniej przeprowadzonych rozważań w tym zakresie, w związku z wydanym w dniu 03 czerwca 2015 r. postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie w którym Sąd postanowił rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym, zarzut ten należy uznać za całkowicie bezzasadny.

Roszczenia członków grupy w niniejszej sprawie spełniają wszystkie przesłanki wymagane do rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym w tym są roszczeniami o ochronę konsumentów, co podlegało już weryfikacji podczas toczącego się postępowania. Zagadnienie przyznania statusu konsumentów członkom spółdzielni mieszkaniowych w relacjach ze spółdzielnią stanowiło także przedmiot rozważań Sądu Najwyższego między innymi w uchwale siedmiu sędziów z dnia 29 lutego 2000 r., III CZP 26/96, OSN 2000, nr 9, poz. 152, w której wskazano, że sprawami o ochronę konsumentów są sprawy wynikające z umowy najmu lokalu mieszkalnego, przeznaczonego do zaspokajania osobistych potrzeb mieszkaniowych najemcy i osób bliskich, gdy wynajmującym jest przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie najmu lokali. Za konsumenta należy uznać również osobę, która, działając jako potencjalny nabywca towaru lub usługi, wstępuje w stosunek prawny pozostający w bezpośrednim związku z działaniem przedsiębiorcy jako producenta lub sprzedawcy towarów albo świadczącego usługi. Umowy członków grupy o wybudowanie lokali oraz miejsc postojowych należy zakwalifikować właśnie do takich kategorii spraw. W tym kontekście można wskazać, iż w orzecznictwie wyrażany jest podgląd stosownie do którego członkowie spółdzielni mieszkaniowej w zakresie wiążących ich ze spółdzielnią stosunków prawnych uregulowanych np. w umowach lub statutach, a zawierających niedozwolone postanowienia umowne są konsumentami (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r., IV CSK 122/07).

Wskazać także należy, że cytowane w zarzutach uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt I CSK 1003/14, wskazuje, że w sferze wewnętrznej - pomiędzy spółdzielnią mieszkaniową i jej członkami - ci ostatni są beneficjentami, a nie uczestnikami jej działań, co wyklucza kwalifikowanie tej sfery działalności jako działalności gospodarczej, to stanowisko to pozostaje w sprzeczności z tą ugruntowaną linią orzecznictwa, według której spółdzielnia mieszkaniowa jest przedsiębiorcą, a działalność spółdzielni mieszkaniowej w zakresie jej ustawowych celów stanowi działalność gospodarczą z punktu widzenia przepisów wiążących skutki prawne z prowadzeniem tak kwalifikowanej działalności. Trafnie wskazuje strona powodowa, iż stanowisko w tej kwestii jest zróżnicowane a zagadnienie prawne zostało przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia w składzie siedmiu sędziów. W uzasadnieniu powyższego wskazano, że w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91 i uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 125/10 oraz

wielu innych orzeczeniach, uznając spółdzielnię mieszkaniową za przedsiębiorcę, a prowadzoną przez nią działalność za działalność gospodarczą, miano niewątpliwie na względzie całą działalność spółdzielni mieszkaniowej w zakresie jej ustawowych celów – nastawioną na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych członków i ich rodzin – a nie pewne tylko jej przejawy, wobec osób trzecich, a już nie wobec samych członków, których potrzeby i interesy są (a w każdym razie powinny być) czynnikiem determinującym całą działalność spółdzielni mieszkaniowej (zob. postanowienie Sądy Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt I CSK 169/15).

Mając na uwadze powyższe, w związku z uznaniem zarzutu podniesionego przez pozwaną odnośnie statusu członków grupy za nieuzasadniony, zdaniem Sądu wszystkie osoby wskazane w treści postanowienia o ustaleniu składu grupy, uprawnione są do występowania z roszczeniami w ramach toczącego się postępowania grupowego.

Mając na względzie powyższe na podstawie art. 17 ust.1 ustawy, należało ustalić skład grupy jak w sentencji postanowienia.

SSO Joanna Bitner SSO Grzegorz Chmiel SSO Ewa Jończyk

Zarządzenia:

1. a/a;
2. postanowienie podlega zaskarżeniu (art. 17 ustawy);
3. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron.

SSO Grzegorz Chmiel